

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 875/24
16.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Душанке Ђорђевић, председника већа, Јелене Шкулић и Душана Агатоновића, чланова већа, уз учешће саветника Јелене Каличанин Војновић, као записничара, у кривичном предмету **окривљене АА и др**, због кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259 став 4 у вези члана 251 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, одлучујући о жалби јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду Кт.бр.522/14 од 28.05.2024. године и жалби пуномоћника оштећених ББ, ВВ и ГГ, адвоката Ивана Станојевића и Ивана Гајића, изјављених против пресуде Првог основног суда у Београду К.бр.2088/23 од 30.04.2024. године, након одржане седнице дана 30.09.2024. године у одсуству уредно обавештеног заменика јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а након већања и гласања одржаног дана 16.10.2024. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

I

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду, па се пресуда Првог основног суда у Београду К.бр.2088/23 од 30.04.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

II

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба пуномоћника оштећених ББ, ВВ и ГГ, адвоката Ивана Станојевића и Ивана Гајића, изјављена против пресуде Првог основног суда у Београду К.бр.2088/23 од 30.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.2088/23 од 30.04.2024. године, окривљена АА, окривљена ДД, окривљена ЂЂ и окривљена ЕЕ су, на основу одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП, ослобођене од оптужбе да су свака понаособ извршиле кривично дело тешко дело против здравља људи из члана 259 став 4 у вези члана 251 став 3 у вези става 1 КЗ. На основу одредбе члана 258 став 3 ЗКП, правни следбеници оштећеног покојног ЖЖ, мајка ББ, отац ВВ и сестра ГГ су упућени на парницу ради остваривања истакнутих имовинскоправних захтева. На основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП, одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде благовремене жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Првог основног јавног тужилаштва у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу тужилаштва, преиначи пресуду тако што ће окривљене сваку понаособ АА, ДД, ЂЂ и ЕЕ огласити кривима због извршења кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259 став 4 у вези члана 251 став 3 у вези става 1 КЗ и истима изрећи условне осуде тако што ће им претходно утврдити појединачне казне затвора у трајању од по 1 (једне) године и истовремено одредити да се оне неће извршити уколико окривљене у року провере од 3 (три) године не учине ново кривично дело;

-пуномоћници оштећених ББ, ВВ и ГГ, адвокати Иван Станојевић и Иван Гајић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, одлуке о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу пуномоћника оштећених, одржи главни претрес и пресуду Првог основног суда у Београду К.бр.2088/23 од 30.04.2024. године преиначи те окривљене огласи кривима за извршење кривичног дела тешко дело против здравља људи из члана 259 став 4 у вези члана 251 став 3 у вези става 1 КЗ.

Одговоре на жалбу јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду су изјавили бранилац окривљених АА, ЕЕ и ЂЂ, адвокат Наташа Јовичић, те бранилац окривљене ДД, адвокат Јованка Зечевић Анђелковић, у коме су оспорени наводи изјављене жалбе и предложено суду да је одбије као неосновану.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр.920/24 од 02.08.2024. године, изнео предлог да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду и пресуду преиначи на у тој жалби предложен начин а да жалбу пуномоћника оштећених одбаци као недозвољену.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, на којој је размотрио списе, заједно са ожалбеном пресудом и изјављеним жалбама, пресуду испитао у смислу одредбе члана 451 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалби јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду, па је по оцени жалбених

навода и предлога, имајући притом у виду и наводе изјављених одговора на жалбу и наводе јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, из цитираног поднеска, нашао да треба одлучити као у изреци ове пресуде, а то из следећих разлога:

Одлучујући о основаности жалбе јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду, Апелациони суд у Београду налази да је овом жалбом неосновано оспорена правилност и законитост пресуде најпре наводима о томе да је она донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер су према ставу жалбе дати разлози о чињеницама које су предмет доказивања нејасни и противречни.

Према ставу овог суда, ожалбена пресуда је како у изреци тако и у образложењу јасна и разумљива, не садржи нејасноће нити противречности, а суд је о свим чињеницама важним за доношење правилне и на закону засноване пресуде дао јасне и аргументоване разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

У жалби јавног тужиоца се надаље спори утврђено чињенично стање и понављају наводи из првостепеног поступка који су већ били предмет правилне оцене првостепеног суда и износи се сопствена оцена изведених доказа и тврдња о томе да се у радњама окривљених стичу елементи кривичних дела за која су оглашени кривима, а што је тужилац током поступка и доказао.

Наиме, у жалби се посебно указује на решење Апелационог суда у Београду Кж1 190/23 од 18.09.2023. године, којом је усвајањем жалбе јавног тужиоца Првог ОЈТ у Београду укинута пресуда Првог основног суда у Београду К.бр.698/22 од 24.10.2022. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, а којом пресудом су окривљене АА, ДД, ЂЂ и ЕЕ на основу одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП ослобођене од оптужбе да су свака понаособ извршиле кривично дело тешко дело против здравља људи из члана 259 став 4 у вези члана 251 став 3 у вези става 1 КЗ, те наводе овог решења у коме је истакнуто на страни 5., пасус други, да је првостепени суд у недовољној мери разјаснио да ли је постојала неблаговременост у постављању дијагнозе најпре плућне емболије (како се и којим методама утврђује постојање плућне емболије, како се она лечи односно отклања, колико је у савременој медицини према стандарду медицинске струке просечно пажљивог лекара потребно да се постојећим дијагностичким средствима утврди постојање плућне емболије, колико дуго траје отклањање сумње на плућну емболију, како би могло да се утврди да ли је дијагноза постављена благовремено односно у циљу отклањања погрешне дијагнозе), што је све неопходно да би се могло оценити да ли се ради о очигледном несавесном лечењу или не, односно да ли је то довело до тога да основно обољење крупноћелијског карцинома плућа није благовремено дијагностиковано и лечено, које лечење захтева другачију врсту и начин лечења, који у конкретном случају пацијента покојног ЖЖ, није примењен. Ово посебно имајући у виду да је "пацијент примљен на лечење у Клинику за пулмологију 09.12.2013. године, а да је бронхоскопија костију извршена 26.12.2013. године", чији је резултат пристигао након смрти пацијента и потврдио постојање наведеног малигног обољења. Према ставу жалбе, код оваквог налога Апелационог суда у Београду у поновљеном поступку јавни тужилац је предложио да се одреди ново инострано судско-медицинско вештачење, будући да у досадашњим вештачењима на

питања која је поставио Апелациони суд у Београду нису дати одговори, дакле здравствене институције Републике Србије нису утврдиле да ли су окривљене очигледно несавесно лечиле или не пацијента ЖЖ, због чега је јавни тужилац повукао доказе у погледу претходних судско-медицинских вештачења од стране здравствених институција Републике Србије и предложио ново инострано судско-медицинско вештачење, да би суд на главном претресу 26.04.2024. године одбио предлог јавног тужиоца да се одреди инострано судско-медицинско вештачење и као доказе прочитао претходно обављена вештачења, која је тужилаштво повукло у уводној речи. Према ставу жалбе суд је оваквим чињењем повредио одредбу члана 15 ЗКП, којом је прописано да суд само на предлог странака изводи доказе, а у конкретном случају суд је без сагласности странака, односно јавног тужиоца прочитао доказе које је јавни тужилац у уводним речима повукао, што није могао да учини и ове доказе није могао на главном претресу да прочита.

Апелациони суд у Београду је цитиране жалбене наводе оценио као неосноване. Ово због тога што је првостепени суд, према ставу овог суда правилном и свестраном оценом свих изведених доказа, како појединачно тако и у њиховој међусобној вези, правилно и потпуно утврдио чињенично стање те правилно закључио да у конкретном случају јавни тужилац није доказао наводе оптужбе, односно није доказао да су окривљене извршиле кривично дело у време, на месту и начин описан оптужним предлогом Првог ОЈТ у Београду Кт.бр.522/2014 од 21.01.2020. године, примљеним у суд 04.02.2020. године, те измењеним актом тужилаштва Кт.бр.522/2014 од 21.02.2020. године и актом тужилаштва Кт.бр.522/2014 од 23.07.2021. године.

Према ставу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно на основу одредбе члана 15 став 4 ЗКП, којом је прописано да суд може изузетно сам одредити извођење доказа ако оцени да су изведени докази противречни или нејасни и да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио, правилно закључио да докази који су изведени на претресу по предлогу странака нису били довољно јасни и извођење доказа по службеној дужности јесте било неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио. Наиме, правилно је првостепени суд донео одлуку да изврши увид у налаз и мишљење Судско-медицинског одбора Медицинског факултета, Универзитета у Новом Саду број 02-130/1399 од 18.12.2015. године и допуну налаза и мишљења Судско-медицинског одбора Медицинског факултета, Универзитета у Новом Саду од 05.12.2016. године, као и у налаз и мишљење комисије Судско-медицинског одбора Факултета медицинских наука Универзитета у Крагујевцу број 01-5750 од 08.05.2017. године и допуну налаза и мишљења Судско-медицинског одбора Факултета медицинских наука Универзитета у Крагујевцу број 01-14609 од 05.12.2017. године, будући да су ова вештачења извршена управо по наредбама јавног тужиоца током предузимања истражних радњи, на основу ових доказа је и поднет оптужни акт, а тужилац је након укидања прве ослобађајуће пресуде у поновљеном суђењу одустао од извођења ових доказа.

Правилно првостепени суд закључује да је доказни предлог јавног тужиоца да се одреди инострано судско-медицинско вештачење нејасан и да није конкретно одређен, будући да је тужилац током уводних излагања навео да предлаже да суд одреди инострано судско-медицинско вештачење због посебне сложености случаја и да ће се у

писаном обликом накнадно изјаснити да ли да се такво вештачење повери вештаку појединцу или посебној установи, а што тужилаштво до завршетка главног претреса није учинило, те је у прилог оваквој одлуци суда првостепени суд правилно резонувао да су извршена два вештачења као и њихове допуне, које су биле поверене Судско-медицинским одборима еминентних медицинских установа ове државе, који су више него аргументовано одговорили на постављени задатак вештачења, при чему ни у поменутих налазима и мишљењима нити у њиховим допунама није било никаквих контрадикторности нити разилажења у кључним чињеницама које су предмет доказивања у овом кривичном поступку, нити су таква вештачења заједно са допунама изазвала било какву сумњу код суда у њихову законитост и правилност, а што би довело до другачије одлуке суда, како то правилно првостепени суд резонује на страни 98. и 99. ожалбене пресуде.

И према налажењу овог суда, правилно је првостепени суд закључио да су предметна вештачења и њихове допуне извршене управо по наредбама јавног тужиоца током предузимања истражних радњи, да су исти били доказни предлог тужиоца током првобитног главног претреса, а да је тужилац затим повукао доказне предлоге без давања конкретних разлога због чега то чини и предложио инострано судско-медицинско вештачење без прецизног навођења шта би био предмет вештачења нити навођења коме би такво вештачење конкретно било поверено.

Супротно жалбеним наводима јавног тужиоца, у првостепеном поступку јавни тужилац није основано довео у питање изведене доказе, односно вештачења обављена од Судско-медицинских одбора у овој држави, односно ови докази нису логично, аргументовано и уверљиво доведени у питање, а ако се има у виду да је сада покојни ЖЖ лечен у Републици Србији, да његово лечење није било спровођено у иностранству, те да у овој држави постоје одређени протоколи у лечењу, правила у дијагностици и терапији за које тужилац није доказао да су их окривљене у конкретном случају прекршиле на начин како је то у оптужби описано, то према ставу овог суда предлог тужилаштва који је сам по себи недовољно одређен јер није конкретан и притом нејасан - да се одреди инострано судско-медицинско вештачење, а који се понавља у жалби јавног тужиоца, јесте правилно од стране првостепеног суда оцењен као сувишан доказ који би само створио беспотребне трошкове предметног кривичног поступка.

Жалбени наводи јавног тужиоца о томе да је тужилаштво заједно са оштећеном ББ припремило као предлог да се инострано вештачење обави у Хамбургу и то од стране професора др.мед Benjamin Ondruschka директора Института Universitätsklinikum Hamburg – Eppendorf Institut Fur Rechtsmedizin, са којим професором је оштећена била у контакту, остварила комуникацију и који је пристао да вештачи у конкретном случају, при чему је *оштећена* на главном претресу од 26.04.2024. године судији предала у *писаној форми предлог у име тужилаштва и оштећених*, наводећи која установа – Институт, у коме је запослен конкретан доктор – вештак, ће бити обављено предметно инострано вештачење, а што није унето у записник о главном претресу, односно наведено је у делу где оштећена даје исказ уз који прилаже захтев – предлог о подацима ко би вештачење могао да изврши, правилност и законитост пресуде је неосновано доведена у питање.

Наиме, на страни 24. ожалбене пресуде првостепени суд је правилно цитирао исказ правног следбеника оштећеног покојног ЖЖ, мајке ББ у којој је правни следбеник оштећеног навела да је контактирала директора судске медицине из Хамбурга и послала му преведену документацију и то лекарску документацију свог сина, отпусне листе, закључке обдукције, он је погледао ту документацију и жели да вештачи јер сматра да је пуно недоречених ствари у вештачењима, а исто тако је контактирала и људе и Холандије и других европских земаља којима је такође послала ову документацију и сви они хоће да помогну у разјашњењу и суду ће доставити у писаном облику податке о лицима која би вештачила у овом предмету, те прилаже суду захтев за инострано вештачење у коме је навела податке о томе ко би вештачење могао да врши.

Међутим, кривични поступак је у предметној кривичноправној ствари вођен на основу оптужног предлога јавног тужиоца чије је основано право и основна дужност гоњење учинилаца кривичних дела, који је дакле подигао и заступао оптужбу пред надлежним судом, па наводи жалбе јавног тужиоца о томе да је "заједно са оштећеном тужилаштво припремило предлог да се инострано вештачење обави", а који предлог је у име тужилаштва предала оштећена, при чему дакле, јасан и конкретно одређен предлог јавног тужиоца у том смислу изостао, то је правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања изјављеном жалбом неосновано доведена у питање.

У жалби јавног тужиоца се надаље истиче да је суд погрешно утврдио чињенично стање, јер је из изведених доказа извео погрешан закључак о одлучним чињеницама које су предмет доказивања, а које су кључне у овој кривичноправној ствари и на којима је тужилаштво засновало оптужбу. Понавља се став о томе да управо због тога што крупноћелијски карцином плућа није дијагностификован, исти није ни лечен, а лечење овог обољења захтева другачију врсту и начин лечења, који у случају пацијента ЖЖ, није примењен. На основу налаза и мишљења Судско-медицинских одбора, који су вештачили у овом предмету, следи да су бронхоскопија, синтинографија коштаног система и биопсија костију учињена од стране окривљених лекара Клинике за пулмологију и то - сцинтиграфија коштаног система дана 24.12.2013. године, а бронхоскопија и биопсија костију тек 26.12.2013. године, што је заправо неблаговремено, нарочито ако се има у виду да је пацијент ЖЖ примљен на лечење у Клинику за пулмологију 09.12.2013. године, док је биопсија костију извршена 24.12.2013. године, а чији је резултат пристигао након смрти пацијента ЖЖ потврдила постојање наведеног малигног обољења. Из прикупљене медицинске документације произлази да окривљени лекари нису извршили ни снимање пацијента магнетном резонанцом и пет скенером, нити предузели друге методе лечења којима би се утврдила тачна дијагноза болести. Према ставу тужилаштва, да су дијагностичке процедуре правовремено и ефикасно предузете било би могуће дијагностификовати примарно обољење пацијента, а тиме и предузети адекватне процедуре и средства у циљу лечења обољења, а које обољење се, према исказима представника Судско-медицинског одбора професора др Бранислава Перине и професора др Марине Петровић, као и вештака обдукцента професора др Јована Стевановића, налазило у четвртој терминалној фази и која се, како наводи професор др Марина Петровић у тој фази се могло лечити комбинацијом хемио и радио терапије.

Цитирани жалбени наводи су оцењени као неосновани јер је према ставу овог суда првостепени суд правилно на странама од 101. до 107. ожалбене пресуде дао детаљне, исцрпне, аргументоване и логичне разлоге из којих сматра да тужилаштво није доказало да су окривљени извршили кривично дело за које се терете, те је првостепени суд у образложењу пресуде на овим странама таксативно набрајајући сваку радњу из оптужбе за које се окривљене терете, дао разлоге због којих их сматра недоказаним, а које разлоге у свему прихвата и овај суд.

Важно је истаћи да из налаза и мишљења Судско-медицинског одбора Медицинског факултета, Универзитета у Новом Саду од 18.12.2015. године децидно следи да је смрт ЖЖ наступила услед обимне обостране упале плућа настале у склопу развоја основног обољења – малигног тумора локализованог у левом плућном крилу са ширењем у лимфне чворове, мека ткива средогруђа и метастазама у ткиво јетре и десног потиљачног режња великог мозга, то је комисија становишта да се ради о природном исходу изузетно агресивне и брзо настајуће малигне болести респираторног система са израженим паранеопластичним синдромом. Све медицинске мере примењене у току лечења биле су адекватне, не могу се сматрати неподобним средством или начином лечења или несавесним поступањем и нису у вези са смрћу ЖЖ, која је директна последица природе, локализације и обима самог основног обољења, при чему је у предметној допуни налаза и мишљења истакнуто да ниједна од примењених дијагностичких и/или терапијских мера не представља и не може се окарактерисати као неподобно средство или начин лечења или несавесно поступање које је довело до тешког нарушавања здравља пацијента и да су тешко нарушавање здравља пацијента и смртни исход настали као последица природе обима и локализација основног обољења, а не примењених или непримењених медицинских мера и поступака медицинског особља.

Из налаза и мишљења Судско-медицинског одбора Медицинског факултета, Универзитета у Крагујевцу од 08.05.2017. године, као и његовој допуни од 05.12.2017. године, следи да је дијагностички третман и лечење болесника у свему било у складу са свим принципима медицинске науке и праксе и да ниједан дијагностички поступак и терапијски приступ нису били несврсисходни ни штетни по здравље пацијента. У закључку предметног налаза и мишљења се наводи да на основу детаљног увида у комплетну медицинску документацију, тока болести, тражене дијагностичке процедуре, добијених резултата и тумачење истих следи да је лечење пацијента ЖЖ учињено комплетно, да је учињен детаљан преглед пацијента и сви добијени резултати су правилно тумачени и у складу са добијеним резултатима предузимане су неопходне медицинске мере и додатни дијагностички поступци.

Дакле, судски вештаци закључују да су постављене дијагнозе од стране лекара Клинике за пулмологију биле исправне и у складу са објективним налазом и учињеним дијагностичким поступцима током хоспитализације. Ординирана терапија од стране лекара била је адекватна у складу са учињеним дијагностичким поступцима. Антикоагулантна терапија је морала бити ординирана од самог почетка због доказаног тромбоемболије вена доњих екстремитета високе сумње на тромбоемболију плућа која је касније и потврђена. Вештаци су се осврнули и на радиографске налазе

закључујући да исти не дају дефинитивну дијагнозу болести, пре свега малигних болести јер радиографски налаз може бити неспецифичан и диференцијално дијагностички одговарати многим другим обољењима. Због неадекватног одговора на потпуно оправдану индикацију за примену и антикоагулантне и антибиотске терапије лекари су поставили сумњу на постојање малигне болести са постојањем паранеопластичног феномена што је био разлог да се индикује даља дијагностика. Несклад у дијагнозама лекара Клинике за пулмологију и обдукционог записника Завода за судску медицину у Нишу на коме се посебно инсистира у жалби јавног тужиоца према ставу Судско-медицинског одбора Медицинског факултета, Универзитета у Крагујевцу произлази из тога што је патохистолошки налаз одмакле малигне болести пристигао након смрти пацијента, па се у отпусним листама лекара Клинике за пулмологију није могла написати потврђена дијагноза малигне болести. По налажењу вештака емболија плућа је потврђена дана 29.12.2013. године, а то што није виђено у обдукционом налазу може се објаснити применом фибринолитичке терапије.

Вештаци су се осврнули и на обдукциони записник, те нашли да обдукциони налаз Завода за судску медицину у Нишу од 08.01.2014. године јасно потврђује да смрт ЖЖ била природна и да је наступила непосредно услед запаљења плућа насталог у посебном телесном стању, односно постојању злоћудне творевине плућа са локалним ширењем у регионалне грудне жлезде и коштану срж, као и удаљеним ширењем у ткива мозга и јетре. Комисија сматра да није било ниједног пропуста у лечењу пацијента, да је ординирана терапија била адекватна и у складу са клиничким и дијагностичким налазом, као и да су лекари Клинике за пулмологију правилно пратили и процењивали постојање плеуралног излива током лечења у клиници у периоду од 09.12. до 29.12.2013. године. Вештаци стога у налазу закључују да је обдукциони налаз јасно потврдио да је смрт наступила услед запаљења плућа у условима посебно тешког телесног стања, те постојања злоћудне новотворевине плућа са локалним ширењем у регионалне лимфне чворове заосталог ткива грудне жлезде и коштану срж грудне кошти и удаљеним ширењем у ткиво мозга и јетре, дакле, основни узрок болести је одмакла малигна болест плућа са свим својим компликацијама.

Према налазу и мишљењу судских вештака није било ниједног пропуста у дијагностиковању и лечењу пацијента и неких неочекиваних неслагања у дијагнозама који су описали скенери и налази при обдукцији нема. Дијагноза малигне болести није могла да се постави раније ниједном дијагностичком процедуром, а лекари Клинике за пулмологију нису направили ниједан пропуст по питању примене хепарина, чија примена је била индикована првог дана због виђених тромбних маса у левој нози, које су касније проширене и на десну ногу, вену илијаку и на крају тромбне масе су приказане у крвним судовима плућа. Дијагноза малигне болести није могла раније бити постављена јер од тренутка јављања лекару и учињених прегледа започет је дијагностички и терапијски приступ пацијента који на жалост није могао бити завршен до краја због природе болести и њеног брзог тока, какав иначе даје обдукцијом потврђен овај малигни тумор плућа. Вештаци су закључили да се увидом у терапијске листе пацијента Клинике за пулмологију, Ургентног центра Србије може закључити да су ординирајући лекари имали у виду комплексност патологије и општег стања болесника, свакодневно и детаљно анализирали и пратили ток болести болесника и у складу са добијеним налазима планирали даљу дијагностику консултативне прегледе и

терапију.

Насполетку, и према ставу овог суда, првостепени суд је прихватајући предметна вештачења и њихове допуне, правилно ценећи да су дате од стране еминентних стручњака и у свему у складу са правилима струке и науке, исцрпна су, логична и детаљана, те и из ових доказа, цењених како појединачно тако и у међусобној вези са свим другим изведеним доказима, правилно утврдио да не постоји ниједна контрадикторност, нити разлика у било ком кључном делу у вештачењима који је суду неопходан за правилну и закониту одлуку, због чега је правилно поменуте налазе и мишљења заједно са њиховим допунама и према ставу овог суда, правилно прихватио и на основу њих утврдио чињенично стање у предметном кривичном поступку.

Како је ожалбена одлука правилна и на закону заснована, то су другачији жалбени наводи јавног тужиоца оцењени као неосновани јер се њима правилност и законитост пресуде неосновано доводи у питање, па је следом свега реченог Апелациони суд у Београду донео одлуку као у ставу првом изреке, на основу одредбе члана 457 ЗКП.

Имајући у виду да је одредбом члана 433 став 4 ЗКП прописано да оштећени може изјавити жалбу само због одлуке суда о трошковима кривичног поступка и досуђеном имовинскоправном захтеву, то како је жалба пуномоћника оштећених само формално изјављена из свих законских разлога, а из садржине жалбе следи да се њоме одлука о трошковима и имовинско правном захтеву не спори, већ се спори утврђено чињенично стање и примена закона, то је Апелациони суд у Београду у ставу другом изреке ову жалбу одбацио као недозвољену на основу одредбе члана 455 став 1 тачка 1 ЗКП.

Записничар-саветник
Јелена Каличанин Војновић с.р.

Председник већа-судија
Душанка Ђорђевић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић